

TIEN VARRELTA.

Tietäjän tämä numero on kotimainen numero, sisältäen ainoastaan alkuperäisiä suomalaisia kirjoituksia. Ensi numero tulee sitä vastoin olemaan enemmän uskomaalainen ja tarjoomaan lukijoilleen kirjoituksia Annie Besantilta y. m.

Tietäjän sisällöstä lausuu eräs ystävämme seuraavan toivomuksen: "Iloitsisin, jos Tietäjä voisi useammin tuoda tullessaan Annie Besantin ja C. W. L:n ja – miksi ei – myöskin Steinerin hengen tuotteita. Olletikin A. B:ta tunnen suorastaan ikävöiväni, kun ei ole pitkään aikaan ilmestynyt suomeksi mitään hänen kirjojaan, ja luulisin monen muun tuntevan samaa. Jos vielä jonkinlaista uutisosastoa teosofisen maailman tapahtumista sovellettaisiin Tietäjään, virkistäisi se monen yksinäisyydessä elävän teosofin mieltä. Viimeksimainittu osasto kiinnittäisi erityisemmin alottelevia, joiden on vaikeaa aluksi syventyä ajatusponnistusta vaativiin artikkeleihin. Uskon sen myös koituvan voitoksi juuri Tietäjälle itselleen.

J. P."

Toimitus yhtyy täydestä sydämestään edellä lausuttuihin toivomuksiin ja valittaa, ettei se ole kyennyt semmoista ohjelmaa toteuttamaan. Mitä esim. ulkomaalaisiin uutisiin tulee, ei niitä sodan aikana paljon ollenkaan ole ollut tarjona. Sangen harvat ulkomaalaiset lehdet löysivät tiensä Tietäjän toimituspöydälle, Indiasta esim. ei mitään. Mitä uutisia tietoomme tuli, olivat ne enimmäkseen niin sotaisaa ja niin poliittisen arkaa laatua, että Venäjän vallan aikana niiden julkaiseminen olisi tehnyt Tietäjän kovin puolueelliseksi. Toivomme tietysti nyt, että ajat alkavat muuttua. Vielä kyllä emme ole saaneet montakaan teosofista aikakauskirjaa käsiimme – India pysyy yhä mykkänä, – mutta kai aika senkin kohdan korjaa, kunhan maailmaan vain rauha tulee.

Samasta syystä on myös ollut vaikea seurata aikaansa julkaisemalla Annie Besantin y. m. kirjoituksia. Osaksi emme semmoisia kirjoituksia ole nähneet, osaksi ovat ne koskeneet politiikkaa yksin. Tietysti olisimme voineet julkaista vanhoja kirjoituksia – sitä olemme koettaneet joskus tehdä, – mutta silläkin on ollut omat vaikeutensa. Toivottavasti sekin korjautuu. Ainakin ensi numerossa julkaisemme erään Mrs. Besantin esitelmän, jolla epäilemättä on nykyaikainen mielenkiintoisuutensa.

Teosofisesta käännöskirjallisuudestakin saatamme sanoa, että siinäkin aukko kohta peitetään. On näet pitkää odotettavissa painosta eräs kirjanen Mrs. Annie Besantilta, joka koskee yhteiskunnallisia kysymyksiä.

Teosofisen Seuran presidentti, Mrs. Annie Besant, lienee muuten pian odotettavissa Eurooppaan. Englantilainen *Vahan* kertoo, että niin pian kuin Mrs. Besant saa hommattua itselleen passin Indiasta, hän heti matkustaa Eurooppaan. Mutta tiedämmehän, että passin saanti ei nykyaikana ole muutaman päivän asia.

Charles W. Leadbeater, Teosofisen Seuran tunnettu selvänäkijä, muutti jo useita vuosia sitten Indiasta Austraaliaan. Täällä hän on matkustellut ja esitelmöinyt ja tehnyt monipuolista okkultista työtään. Joku aika sitten hän oli heikosti sairaana ja pelättiin jo hänen poismuuttoaan, mutta nyttemmin hän taas lienee tervehtynyt. Mr. Leadbeater asuu nykyään ihanassa Sydneyn kaupungissa ja käyttää kolme sihteeriä apunaan ahkerassa, väsymättömässä työssään.

Kasvatustyölle näkyvät englanninkieliset teosofit omistavan nykyään suurta huomiota, — se on heidän toimintaohjelmansa ensimmäisenä numerona. Onhan Mrs. Besant ja Mr. Leadbeater vakuuttaneetkin, että kasvatustyö on kieltämättä nykyajan tärkein päiväkysymys. Meille on lähetetty englantilaisen kasvatusliiton toinen vuosikertomus v:ta 1918, ja poinimme siitä muutamia tietoja: Englannin liitto omistaa jo kuusi kukoistavassa tilassa olevaa ja tarmokkaasti toimivaa koulua. Oppilaat niissä ovat osaksi n. k. päiväoppilaita, jotka asuvat kotonaan, osaksi täysihoitolaisia. Päiväoppilaiden lukukausimaksu vaihtelee noin 100:sta 300:een markkaan, täysihoitolaisten noin 1,000:sta 2,000:een. Koulut sijaitsevat joko maalla tai puutarhakaupungeissa, missä on tilaisuutta ulkoilmassa oloon, ulkotöihin, luonnon tutkimiseen j. n. e. Skotlannin kasvatusliitolla on hallussaan kaksi koulua. Austraalian liitolla on yksi ja Uuden Seelannin liitolla niinkään yksi koulu. Indiassa, joka on teosofisen kasvatustyön kotimaa, on teosofinen kasvatustyö sulautunut yhdeksi kansallisen kasvatuksen edistämiseksi perustetun seuran kanssa, ja Mrs. Besant on yhdistyneiden johtokuntain puheenjohtaja. Tämä seura on perustanut suuren joukon tyttökouluja ja paljon avustanut kyläkouluja, jotka valtio on aivan laiminlyönyt. Amerikassa taas valtion järjestämä kasvatustyö on siksi hyvä, ettei siellä mitään teosofista kasvatusliittoa ole tarpeenkaan.

Teosofinen opettajain veljistö (The Theosophical Fraternity in education) on aatteellinen seura, jonka Mr. George Arundale y. m. perustivat Lontoossa vuonna 1915 ja jonka presidenttinä Mr. Arundale yhä toimii. Se on nyt levinnyt useihin maihin ja maanosiin ja sillä on suurin joukko jäseniä (Englannissa 490, Amerikassa 300 j. n. e.), jotka enimmäkseen ovat koulunopettajia. Veljistön tarkoituksena on opettajien piireissä levittää tietoa uusista periaatteista ja ihanteista kasvatustyön alalla, herättää heissä tietoisuutta vastuunalaisuudestaan kasvattajina ja syvempää lapsielun ymmärtämistä, sekä kehottaa heitä kokeilemaan kukin omassa piirissään uusilla kasvatustavoilla. Veljistön toimesta pidettiin viime vuonna lähes kaksi sataa esitelmää ja elokuun aikana Oxfordissa kesäkurssit, joihin otti osaa 43 veljistön jäsentä ja 20

ystävää. Kesäkursseilla tunsi jokainen, mikä suuri jumalallinen tehtävä veljistölle oli uskottu.

Mitä Suomessa voisimme tehdä kasvatustyön alalla? Kas siinä kysymys, joka herää, kun yllä mainituista seikoista lukee ja kuulee. Älkäämme unohtako, että meilläkin on pantu alulle tämä aatteellinen työ. Jo vuonna 1914 perustettiin Marjattarenskaan yhteydessä opettajien liitto, joka täydellisesti vastaa yllä kuvattua teosofista opettajain veljistöä. Ikävä kyllä meidän opettajaliittomme ei vielä ole ollut tilaisuudessa tehokkaammin toimimaan. Viime vuosikokouksessa tapahtui kuitenkin käännekohta tässä suhteessa. Nimenomaan silloin ihastuttiin neiti Helmi Jalovaaran esityksiin ja pyydettiin neiti Jalovaaraa kirjottamaan kirja uusista kasvatustehanteista, kirja, joka sopisi levitettäväksi opettajien ja vanhempien käsiin. Ellemme erehdy, onkin tämä kirja tekeillä ja valmistunee piakkoin. Sitten avautuu uusi toiminta-ala neiti Jalovaaralle, joka on ottanut kasvatustyön sydämenasiakseen, nim. esitelmöiminen opettajille ja vanhemmille. Vihdoin saatamme ajatella teosofisen koulunkin perustamista, ellei sitä ennen uusia kasvatustehanteita aleta toteuttaa käytännössä valtion ja jo olevissa yksityisissä kouluissa, – mikä tietenkin olisi suotavinta. Teosofinen opettajain veljistö aatteellisena yhdistyksenä on meidän ymmärtääksemme ensimmäinen asia, mitä nyt Suomessa kaivataan.

Kannuskoskelta kirjottaa muuan ystävä meille: “Joulupäivänä aloitin vihdoinkin vähän julkisesti toimia paikkakunnallani. Kutsuin muutamia henkilöitä luokseni, joille selvittelin teosofian arvoa ajallamme. Päätimme kokoontua aluksi joka toinen sunnuntai. Ensi aikoina pidän heille “saarnoja” ja selvittelen heidän kysymyksiään kykyäni mukaan. T. k. 5 p:nä puhuin jälleensyntymisestä, joka alkajista yleensä on outoa. Sain heidät – neljä – “uskomaan”. Tunnen kuin saisin uutta sisältöä elämäni, kun on edes muutama sielu tässä lähellä, jota askarruttavat samat aatteet.”

(Tietäjä 1919 Tammikuu N:o 1, s. 30-32)